

Commentariorum ac disputationum, in tertiam partem divi Thomae tomi quinque

Accvratam Qvæstionvm D. Thomæ, Ab LXXXIV. Vsqve ad finem: &
Disputationum de virtute Pœnitentiæ, De Clauibus, De Sacramentis
Pœnitentiæ, & Extremæ Vnctionis, De Purgatorio, Suffragiis & Indulgentiis,
expositionem complectens : Accesserunt Indices quinque: ... Postremus

Suárez, Francisco

[Köln], 1616

Sectio 2. An sola peccata, quæ habent excommunicationem annexam
reseruari poßint.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-93815](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-93815)

Nihilominus tamen, etiam si superior in hoc aliqua-
tulum excedat, non propterea est eius reservatio
contemnenda; quia licet sit impudens, non ideo est
nulla, ut magis ex sect. 3. patebit.

SECTIO II

*Virum sola peccata, quæ habent excommunicatio-
nem annexam, reservari poss. n. & solum
quoad censuram, vel etiam quo-
ad culpam.*

Durand.
Casil.
N. aut.
Durand.

In hac sectione explicandum est in generali obie-
ctum, seu materia circa quam huius reservationis
seu potestatis ad illam faciendam; Circa quod Du-
rand. in 4. d. 17. qu. 15. dicit consuetudinem Ecclesie
Romanæ esse reservare censuram, non culpam, nisi
ratione censuræ; & alios Episcopos, qui interdum
reservant peccata non habentia censuram annexam,
in hoc non conformari Ecclesie Romanæ. Et fere
eandem sententiam docet Caieta. in Summ. verb.
Casus. & Naua. c. 27. n. 261. & Ruardin ait 3. Verum-
tamen hi auctores non tam de potestate, quam de
facto loqui videntur, de quibus nos sigillatim, ac
breuiter dicemus.

Prima Conclusio.

2
Quidam
posuit Summ.
penult. 70.
10 Mart.

Certum ergo est, tam Summum Pontificem,
quam ceteros pastores ordinarios, de quibus in
precedenti sectione locuti sumus, posse non tan-
tum censuras, sed etiam culpas reservare, & non tan-
tum si habent censuram annexam, verum etiam si
non habeant. Verumque est certum, conuinciturque
ex decretis & rationibus, quibus probauimus esse in
Ecclesia hanc potestatem: & patet ex Concil. Trid.
sess. 4. c. 7. vbi aperte loquitur de reservatione cul-
parum; & ponderandum est illud verbum, *Preser-
uimus quoad illa, quibus excommunicationis censura anne-
xa est.* & in Extrauag. *Inter cunctas*, de Priuileg. id af-
firmitur, & numerantur aliqui casus reservati, quibus
non est annexa censura, & hoc probat vsus Episco-
porum, & religionum. Et ratio supra facta hoc i-
psum conuincit: quia iurisdictioni necessaria ad ab-
solvendum à culpa communicatur per Pontificem,
& prelatos Ecclesie, etiam circa peccata, quæ non
habent annexam censuram: ergo potest hæc limi-
tari, & restringi: ergo possunt casus quoad culpam
reservari independenter à censura.

Prima conclusio.

3
Reservari
peccata non
habentia ex-
com. nisi
censuram
annexam.

Circa aliam partem de facto, dicendum est primo,
sæpe reservari in Ecclesia peccata, quæ non
habent excommunicationem annexam. Hoc est
certissimum in Episcopis, vt constat ex vsu: item in
religionibus approbantibus etiam Summis Ponti-
ficibus: vnde dubitari non potest quin hoc & vali-
de, & licite fiat. De Summo autem Pontifice dubium
est, an reseruet aliquos casus non habentes cen-
suram annexam. In quo iam non agitur de potestate,
vt dictum est, sed de vsu, neque agitur de vsu Ec-
clesie Romanæ quatenus est diocesani quædam par-
ticularis, cuius proprius & immediatus Episcopus
est Summus Pontifex: nam forcasse in illa etiam sunt
aliqua peccata, reservata absque censura, specialia
illius Episcopus sicut inveniuntur in aliis: sed ser-
mo est de vsu Pontificis quoad vniuersalem Ecclē-
siam, quatenus reseruat aliquos casus, vt supremus
pastor eius. In quo agere possumus aut de vsu anti-
quo, aut de illo qui nunc viget in Ecclesia Romana.
Nam quantum ad illam videntur esse quædam in-
dicia reservationis, quæ olim fiebat Summo Pon-
tifici aliquorum peccatorum, quæ non habebant

Fr. Suarez tom. 4.

A censuram annexam. Legimus enim in cap. *Latoribus*
33. q. 2. Nicolaum Papam penitentiam imposuisse
cuidam matricidæ: vnde significatur illud pecca-
tum fuisse tunc reservatum Summo Pontifici, cum
tamen non haberet censuram annexam. Verum-
tamen non satis constat delictum illud non habuisse
tunc adiunctam excommunicationem, cum peccator
ille etiam penitentiam postularet, & inchoa-
tam à communione arceretur, vt ibi dicitur: Neque
etiam cõstat illam fuisse propriam reservationem:
nam interdum Episcopi in atrocioribus criminibus
solebant consulere Pontificem de penitentia
imponenda, non quia carerent potestate absoluen-
di à culpa, sed quia timebant illa vti in aliqua causa
grauissima sine concilio supremi pastoris, vt colligi
potest ex alio simili decreto eiusdem Nicolai in cap.
De viro, 12. q. 2. Vel certe, quia circa aliqua peccata
erant regulæ statutz de penitentia pro illis impo-
nendis, vt de illo peccato matricidij constat ex
Concilio Vormatiensi c. 30. ideo quando Episcopi
has regulas ignorabant, consulebant Pontificem.
Vel propter alias causas: Quod vno verbo insinua-
uit Antonin. 3. p. tit. 17. c. 11. vbi etiam ait, se non le-
gisse esse aliquod peccatum ita enorme, à quo non
posset absolueri Episcopus, nisi habeat sententiam
aliquam annexam. Ex quo etiam mihi incertum est
aliud indicium, quo aliqui putant, peccata quæ-
dam, quibus iniuncta olim erat penitentia publi-
ca, fuisse reservata Summo Pontifici, quauis non
haberent censuram annexam. Nam in Extrauag.
Inter cunctas, de Priuileg. admonentur religiosi Men-
dicantes, ne absoluant à criminibus, pro quibus est
solennis penitentia iniungenda: vnde etiam sup-
ponitur, parochos non posse ab eis absolueri: nam
dicti religiosi pares quoad hoc efficiuntur Paro-
chis. Sed quidquid sit de hac reservatione, de qua
infra dicemus, ad summum inde habetur, talia pec-
cata esse reservata Episcopis, nõ vero Summo Pon-
tifici. Itaque de consuetudine antiqua nihil mihi satis
constat.

De presenti vero tempore auctores citati censent
nullum peccatum esse nunc reservatum Summo
Pontifici, quod nõ habeat censuram annexam. Que-
res: quia ad factum pertinet, solum potest probari
auctoritate negativa, nimirum quia nec in toto cor-
pore iuris Canonici, neque in bullis Pontificiis nũc
talis reservatio reperitur. Nam ad suum vniuersale
regimen censuerunt Summi Pontifices sufficere re-
servare tantum grauiora crimina habentia Pontifi-
ciam excommunicationem annexam. Difficilis ta-
men est hæc probatio: quia difficile est discurrere
per omnia iura & decreta, in quibus Pontifices, pec-
cata reseruant. Et ideo censo satis esse: si dicamus,
regulariter, & quasi iure ordinario peccata sine cẽ-
sura non reservari à Summis Pontificibus; quam
limitationem addo, quia in dicta Extrauag. *Inter
cunctas*, inuenitur quædam reservatio sine censura,
Præcipitur enim ibi Parochis, vt admittant confes-
siones suorum parochianorum factas Mendacanti-
bus, nec possint contra illos excipere, nisi in duo-
bus casibus: scilicet, quando parochianus est *excom-
municatus, aut notorius peccator*: & subduntur itacim
hæc verba: *Sed videat ne id dicat mendaciter, aut in do-
lum, vel in fraudem: quia, si hoc egerit, à delicto tali, nisi
plane satisfecerit, præterquam in morte absolui nequeat,
nec de illo ad penitentiam aliter admittatur.* Vbi pro-
pter mendacium illud perniciosum nulla censura
imponitur; & tamen illa videtur propria ipsius re-
servatio: quia, licet non sit absoluta, sed sub ea con-
ditione, *Nisi plene satisfeceris*, tamen illa satisfactio
non est solum ea, quæ præcisè necessaria esset ad
veram penitentiam, & veram contritionem, vel
attritionem habendam, alias non oportuisset ad-
dere exceptionem de articulo mortis: imo & tota
illa clausula superuacanea fuisset: nam constat ne-

Kk 2 minem

minem post iniuriam illatam posse absolui, etiam in articulo mortis, nisi facta satisfactioe, eo modo quo fieri potest, iuxta opportunitatem occurrentem: igitur, aliquid amplius ea conditione postulari: id autem nihil aliud est, nisi vt tale peccatum referuatum maneat, donec ipsa plena satisfactio exhibeatur. Quauis autem non exprimatui cui fiat referuatio: tamen, cum absolute fiat, manifestum est auctori canonis fieri, qui est Summus Pontifex. Et licet illa Extrauagans quassata fuerit per Clement. Dudum, de Sepulturis: fortasse quoad hanc partem reuocata non est, quia solum videtur derogari quoad ea, quae spectant directe ad facultates & priuilegia religiosorum: vel certe, quauis derogata fuerit, satis inde colligimus, illum modum referuationis non esse omnino praeter usum Pontificium.

Expressius vero id nobis constat ex motu proprio Sixti V. anni 1589. contra clericos male promotos, quos non excommunicat ob illam culpam, sed tantum suspendit, & tamen subdit haec verba, *Personae siue vsu praefertur, delinquentes, tam scilicet Antistes, seu Abbates promouentes quam clerici male insigniti seu ordinati, a reatibus & excessibus praefatis absolui, praeterquam in mortis articulo, non possunt.* Et prius dixerat, *Tam absoluedi, quam dispensandi facultatem in casibus superioris expressis etiam in foro conscientiae nobis, & successoribus nostris duntaxat perpetuo referuamus.* Haec autem proxima verba poterant exponi de absoluteione a suspensione, & dispensatione ab irregularitate: tamen ex aliis satis constat referuationem fieri ipsarum culparum, vt patet ex illis verbis, *reatibus, & excessibus.* De illo tamen Motu proprio etiam fertur esse moderatum a successoribus, non tamen mihi constat, an haec referuatio fuerit sublata, quia moderatorem ipsam videre non potui. Praeter has autem, haecenus non inuenio referuationem Pontificiam sine annexa excommunicatione: id vero satis est ad constituendam moralem regulam, quod Pontifices non referuant peccatum, nisi simul ferendo ratione illius excommunicationem referuatam: quae erit infallibilior si generalius dicamus non referuare, nisi adiungendo aliquam censuram, vel irregularitatem.

Superest autem dubitatio circa hanc Pontificiam referuationem, vt de facto sit, an referuatio cadat immediate in culpam, an solum in censuram. Nam, licet haec duo sint coniuncta, tamen distincta manent. Et de censura in dubitatum est proxime & immediate referuari, vt ex ipsis iuribus euidenter constat: & quia non est aliud, quo mediante referuetur, vt satis in propria materia dicemus. Culpam vero duobus modis intelligi potest manere referuata: primo solum mediate & in alio, nimirum, quia nullus potest a peccato absolui durante censura, & ita referuata censura, videtur ratione illius culpa manere referuata. Secundo immediate & in se, quia diuersa est iurisdictione necessaria ad absoluedam a culpa, & a censura; haec enim pertinet ad forum contentiosum, illa ad forum poenitentiae: potest ergo vel altera tantum iurisdictione tolli, vel vtraque: & quando hoc posteriori modo fit, tunc dicitur, tam censura, quam culpa immediate & in se referuari.

Videri ergo potest haec referuatio sistere in censura, & solum mediate & quasi per accidens redundare in culpam. Primo ex decretis, in quibus huiusmodi censurae feruntur, & referuantur: nam primo propter culpam imponitur censura, & deinde dici solet a qua absolui non possint, nisi a Romano Pontifice, vel in ea permancant, donec Apostolico conspectui se praesentent, vel quid simile. Deinde a posteriori patet: quia ablata censura statim manet peccatum non referuatum, vt omnes doctores docent: ergo signum est solum fuisse ablatam iurisdictionem circa censuram alias etiam ablata censura, adhuc manere posse referuatio culpae. Vel aliter (& fere in idem redit) quia concessa

sa iurisdictione ad absoluedum a censura, potest quis absolue a culpa ex vi iurisdictionis, quam antea habebat: ergo signum est solum censuram fuisse in se referuatam: alioqui hac concessa, non statim sequeretur esse concessam etiam: nam quoad hoc non sunt connexae: quia potest aliquis absolue a censura, & non a culpa, vt iudex Ecclesiasticus non sacerdos, vel qui tantum habet iurisdictionem fori contentiosum. Tandem hic modus referuationis sufficit ad intentionem referuantis: quia hoc satis est, vt homo absolui non possit, etiam a culpa, & sufficit ad saluanda verba decreti referuantis: & alioqui, cui res sit odiosa, est mitiori modo interpretanda: ergo, Arque hanc partem multum in sinuat Durand. dicta q. 15. nu. 13. Indicat etiam Caiet. in Sum. verb. *Casus* dum ait, *Solos illos casus esse referuatos Sedi Apostolicae, quos Ecclesiastica censura, hoc est, excommunicatio referuat.* Et infra ait, *censuram esse quasi adaequatam ratione huius referuationis, ideoque illa ablata, omnino tolli referuationem.*

ASSERTIO.

Nihilominus dicendum est, per referuaciones Potificias etiam culpas ipsas in se referuari. Hec est communior sententia Theologorum in 4. d. 17. referuat. vbi D. Th. q. 3. art. 4. q. 2. ad 4. Palud. q. 5. art. 1. Gabr. D. Th. q. 1. art. 3. dub. 2. Maior q. 5. Soto d. 18. q. 2. art. 5. & idem sentit Nauar. in Sum. c. 27. n. 271. Cui sententiae multum fauet Concilium Trident. sess. 14. c. 7. vbi licet loquatur de potestate, tamē satis clare indicat se loqui de illa prout de facto in Ecclesia exercetur a Summis Pontificibus, de quibus propterea ait potuisse causas aliquas criminum pro suprema sui potestate in Ecclesia referuare: vbi non sine causa de praeterito ait, *potuisse*, quia de illa potestate agit prout in usum iam sepius exiuit, seu exire solet: & ibi aperte loquitur de referuacione criminum, nulla facta mentione censurarum: & infra, de Episcopis agens, ait, *posse referuare peccata, praeterim quae habent censuram annexam.*

Ratio a priori est, quia haec est intentio Pontificum referuantium, quae ex eorū verbis, & decretis a nobis colligitur, quam interpretationem maxime confirmat communis vsus Ecclesiae, & communis sensus interpretum, patebitque a tunc confidenter singula decreta. Ex quibus duo tantum exempla afferam: primum est antiquissimum ex c. *Si quis suadente*, 17. qu. 4. in quo fertur prima omnium referuacionum Papalium, & ideo videtur esse veluti exemplar ceterarum omnium, & tamen ibi de percussore clerici primum dicitur, *Anathematis vinculo subiaceat: & postea subditur, & nullus Episcoporum illum praesumat absolue, nisi mortis urgente periculo, donec a postolico conspectui se praesentent, &c.* Vbi aduerto absolucionem, quae referuatur, nullo modo referri ad censuram tantum, sed simpliciter ad ipsum peccatorem anathematis vinculo subiacentem: ergo simpliciter totum hoc referuatur: scilicet, tam peccatum, quam censura. Aliud exemplum est nouissimum ex dicto Motu proprio Sixti V. vbi licet peccatum illud habeat annexam suspensionem; tamen non sola suspensio, sed etiam culpa referuatur, vt ex verbis eiusdem Pontificis supra expendimus. Et in hac censura est per se manifestum: quia illa non impedit absolucionem a culpa: & ideo quantumcunque censura esset referuata, nullo modo referuaretur culpa, nisi referuatio immediate & per se in ipsam cadere.

Atque hinc possumus a posteriori hoc confirmare etiam in censura excommunicationis. Nam licet contingat aliquem sic excommunicatum bona fide absolui prius a peccatis absque absolucione censurae, nihilominus non est valida absolucio etiam a culpa tali: nam tenetur illam postea sacramentaliter confite-

Dubitatio quaedam soluitur.

Culpa duobus modis potest referuari.

Videri potest sistere in censura.

Durand. Caiet.

Culpae eius referuat. vbi D. Th. q. 3. art. 4. q. 2. ad 4. Palud. q. 5. art. 1. Gabr. D. Th. q. 1. art. 3. dub. 2. Maior q. 5. Soto d. 18. q. 2. art. 5. & idem sentit Nauar. in Sum. c. 27. n. 271. Cui sententiae multum fauet Concilium Trident. sess. 14. c. 7. vbi licet loquatur de potestate, tamē satis clare indicat se loqui de illa prout de facto in Ecclesia exercetur a Summis Pontificibus, de quibus propterea ait potuisse causas aliquas criminum pro suprema sui potestate in Ecclesia referuare: vbi non sine causa de praeterito ait, potuisse, quia de illa potestate agit prout in usum iam sepius exiuit, seu exire solet: & ibi aperte loquitur de referuacione criminum, nulla facta mentione censurarum: & infra, de Episcopis agens, ait, posse referuare peccata, praeterim quae habent censuram annexam.

Ratio a priori.

Ratio a posteriori.

Differentia inter excommunicationem et non referuam.

Distinctione fundamentum contraria sententia.

Tridini.

confiteri: ergo signum est sublatam fuisse iurisdictionem non solum ad absoluendum a censura, sed etiam immediate ad absoluendum a culpa. Et hæc est magna differentia inter excommunicationem non referuatam, & referuatam, quod illa non tollit iurisdictionem ad absoluendum a culpa, quamuis prohibeat prius ab illa absolueri, quam a censura, & id eo, si casu, vel etiam ex malitia confessoris inuertatur hic ordo sine culpa poenitentis, qui bona fide absoluitur a culpa, non præmissa absolutione a censura, sacramentalis absolutio valida est: quia nihil deest, quod sit de substantia eius, vt infra tractando de excommunicatione latius dicturi sumus: in presenti autem absolutio sacramentalis a culpa nulla est, non obstante bona fide poenitentis, vt nunc supponimus, & ex dicendis constabit: ergo signum est aliquid necessarium ibi deesse: hoc autem nihil esse potest nisi iurisdictione sacerdotis: quia ex parte poenitentis nihil deest: ergo per talem referuationem aufertur iurisdictione in ipsam culpam; nihil autem aliud est culpam in se & immediate referuat.

Ad fundamentum autem contrariae sententiae, iam ostentum est ex decretis ipsius colligi hunc modum referuationis. Quod etiam confirmari potest ex ca. Nuper, de Sentent. excomm. ibi, Ab eo, vel eius superiore sit absolutio delicti requirenda: expendo enim vocem delicti: & similia sunt multa. Quod si aliquando videantur verba referuationis referri specialiter ad censuram, non obstat: quia temper intelliguntur iuxta commune ius, & praxim Ecclesiae, quæ habet, vt in referuationibus Papalibus hæc duo coniuncta sint, culpa, & censura: quæuis enim vtraque in se referretur, non tamen vna sine alia. Per quod patet responsi ad aliud argumentum a posteriori: fateamur enim per se, & ex sola rei natura non bene sequi, referuatam censuram, esse referuatam culpam. Vnde Nauarr. supra dicit, Episcopo posse referuare sibi celsuras, non culpas: de quo mihi non constat, nisi fortasse in censura ab homine, quæ secum veluti affert referuationem, quatenus solus ille, qui eam tulit, vel superior potest eam auferre: quamuis necesse non sit, culpam, propter quam fertur, in se manere referuatam. Itaque hæc non sunt connexa per se & ex propriis rationibus, tamen ex vtu Pontificum vna non referuatur sine alia. Et ideo, sicut a principio habent hanc connexionem quasi in fieri, vt sic dicam, ita etiam in conseruari seu in duratione sua: & inde est, vt ablata censura, censetur referuatio culpæ sublata. Hinc etiam est, vt concessa potestate ad absoluendum a tali censura, censetur concessa ad absoluendum a culpa, & e conuerso: quæ vnico verbo dici solet potestas absoluendi a cibus referuatis Pontificis, vt loquitur Concilium Tridentinum. sess. 24. c. 6. & loquuntur multa privilegia, per quæ constat non dari tantum iurisdictionem tollendi censuram: sed etiam culpam: quia sine tali privilegio neutra haberetur: ergo illa consecutio non in eo fundatur, quod culpa non fuerat per se referuata: sed in hoc, quod vtraque iurisdictione in foro interno coniunctum datur. Vltima denique confirmatio ex ratione in contrarium facta soluta est: nam ex ea constat maiorem esse referuationem culpæ hoc modo factam, quam priori, & consequenter, non aliter satisfieri intentioni referuantis: nam de illius verbis iam satis dictum est.

SECTIO III.

Vtrum omnia, & sola peccata mortalia referuentur, vel etiam referuari possint.

An peccata mortalia.

Principio queri hoc loco solet, an possint venialia peccata referuari. Et qui sentiunt ad absoluendum ab his peccatis non esse necessariam iurisdictionem,

vel illam datam esse omnibus sacerdotibus iure diuino, consequenter negant hæc peccata referuari posse, quibus fauet vsus Ecclesie, quæ nunquam concessit hæc peccata referuare. Nos vero diximus absolutionem ab his peccatis non dari sine iurisdictione, eamque a Summo Pontifice manare ad reliquos sacerdotes. Ex quo plane sequi videtur, posse hanc iurisdictionem limitari, & consequenter posse aliquod peccatum veniale referuari. Et declaratur in hunc modum: quia propter peccatum veniale potest incurri aliqua censura: scilicet, excommunicatio minor: possent ergo Pastores Ecclesie referuare sibi absolutionem a tali censura: ergo & absolutionem culpæ, propter quæ imponitur. Denique aliqui referunt interdum in religionibus aliqua peccata venialia referuari.

possint referuari.

Respondeo breuiter, non repugnare peccati veniale referuari quoad hoc, vt non possit sacramentaliter remitti, nisi a tali vel tali ministro, vel (quod perinde est) vt non possit ex confessione talis peccati confici hoc sacramentum, nisi coram tali iudice fiat: & hoc probat posterior ratio. Nihilominus non possunt peccata venialia ita referuari, vt maneat obligatio ea confitendi superiori referuanti: quia simpliciter nulla est obligatio confitendi hæc peccata, possuntque tolli alio modo sine villo ordine ad hoc sacramentum: neque hoc potest Ecclesia impedire. In quod est magnus discrimen inter venialia peccata, & mortalia. Atque hinc tandem fit, vt talis referuatio venialium peccatorum sit fere inutilis, ideoque non sit in vsu Ecclesie: quia, licet referuatur hoc peccatum, poterit a poenitente in confessione taceri sine culpa, vel, etiam dicatur, & confessor nolit ab illo absolueri, poterit cogi a poenitente, vt ab aliis absoluat, si satis illi est, cum non maneat ei obligatio tale peccatum iterum confiteri. Merito ergo talis referuatio non est in vsu, præterquam quod est improporcinata cum toto genere peccati venialis: nam referuatio introducta est propter grauitatem delictorum, a quæ longe distat totus ordo venialium peccatorum. Atque hæc doctrina locum etiam habet in peccatis mortalibus semel confessis: illa enim simpliciter referuari non possunt, ita vt poenitens maneat sub obligatione illa iterum confitendi: suppono enim fuisse absolute ac per se remissa. Referuare autem illa solum, vt per absolutionem talis sacerdotis sacramentaliter iterum non remittantur inutile esset, & infructuosum, vt ex dictis a fortiori patet. Et ideo ex sententia omnium, postquam peccatum referuatum semel est per absolutionem per se & absolute ablatum, amplius referuatum non manet, vt in sequenti disp. latius declarabitur.

Quæstione respondetur.

Secundo dubitari potest de peccatis mortalibus mere internis, quæ sola cogitatione consummatur, an referuari possint. Videtur enim non posse: quia Ecclesia nihil potest per se præcipere circa actus mere internos: ergo neque etiam potest illos referuare. Vnde etiam consuetudo Ecclesie obseruat, vt talia peccata non referuentur. Item Ecclesia non potest propter hæc peccata censuras imponere: ergo nec potest illa referuare. Et fortasse qui putant iurisdictionem ad absoluendum a peccatis datam esse iure diuino, dicerent, non posse Ecclesiam illam limitare circa actus mere internos, sed solum circa exterios. Veritas tamen est, in rigore non deesse in Ecclesia potestatem ad referuanda hæc peccata. Ita docuit Caiet. 2. 2. quæst. 11. art. 5. & Soto dist. 18. quæst. 2. ar. 5. Ledesma 1. p. 4. quæst. 8. artic. 2. dub. 10. Et ratio est, quia omnis iurisdictione in hoc foro communicatur inferioribus per superiores pastores, tam ad absoluendum ab externis, quam ab internis culpis: ergo circa vtraque possent, si vellent, illam iurisdictionem limitare, atque ita peccata interna referuare. Vnde, licet Ecclesia in foro exteriori nihil possit circa hæc peccata, & ideo nec specialiter illa prohibere, nec punire valeat; tamen in hoc foro habet iurisdictionem,

An peccata mortalia mere interne possint referuari.

Quæstione iussit. Caiet. Soto Ledesm.